

קונטרס

מי המנצח

יעזרר ויחזק את נשמות ישראל בכל מה שעובר עליהם, ויגלה להם באמת מי המנצח בזה העולם.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבינו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: מִי שֵׁשׁ לוֹ יוֹתֵר
סְבָלָנוֹת, הוּא הַמְנַצֵּחַ בַּחַיִּים, וְסְבָלָנוֹת
קוֹנִים רַק עַל-יְדֵי אֲמוּנָה בְרוּרָה
וּמְזַכָּת, שִׁיּוּדֵעַ שֶׁהַכֹּל רַק מִמֶּנּוּ
יִתְבָּרֵךְ, וְדָבָר גָּדוֹל וְדָבָר קָטָן אֵינוֹ
נַעֲשֶׂה מֵעֲצָמוֹ אֶלָּא בְּהַשְׁגָּחַת הַמַּאֲצִיל
הָעֲלִיוֹן.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תשצא)

קוֹנְטָרַס

מִי הַמְנַצֵּחַ

.א.

מי המנצח? מי שחזק באמונה

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! "מִי הַמְנַצֵּחַ" בְּזֶה הָעוֹלָם?
מִי שְׁמַתְחִיזֵק בְּאֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ; כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם
יֵשׁ לְאָדָם נִסְיוֹנוֹת קָשִׁים מְאֹד בְּאֲמוּנָה פְּשׁוּטָה, כִּי
מְנַסִּים אֶת הָאָדָם לְרֵאוֹת אִם יִבְרַח אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא מִכָּל אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלָיו, אוֹ יִשְׁפַח, חֵס וְשְׁלוֹם, מֵהֵיכָן
בָּא וּלְהֵיכָן צָרִיךְ לְחֹזֵר. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! "מִי
הַמְנַצֵּחַ" בְּזֶה הָעוֹלָם? מִי שְׁחֹזֵק בְּאֲמוּנָה בְּהַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, וְיוֹדֵעַ וְעֵד שֶׁהוּא יִתְבָּרֵךְ מְנַהֵיג אֶת עוֹלָמוֹ
בְּהַשְׁגָּחַת פְּרֻטִית, דְּבַר גְּדוֹל וְדְבַר קָטָן לֹא נַעֲשֶׂה
מַעֲצָמוֹ, אֲלָא בְּהַשְׁגָּחַת הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיּוֹן. וְכִפִּי שֶׁאָדָם
מְכַנֵּס בְּעַצְמוֹ אֶמְתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְיוֹדֵעַ שְׁאִין בְּזֶה
הָעוֹלָם אֵל מִי לְפָנוֹת, אֲלָא אֵל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲזִי
מְנַצֵּחַ תָּמִיד. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְהַתְחִיזֵק

בְּאִמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְתִדְעוּ שֶׁכָּל אֲשֶׁר עוֹבֵר
עֲלֵיכֶם בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִיּוֹת הַכֹּל בְּחֶשְׁבוֹן צְדָק,
וּמְטַעְמִים בְּלִמֵּי מוֹבָנִים, כִּי יֵשׁ הַרְבֵּה דְבָרִים שְׁקוּרִים
עִם הָאָדָם, שְׂאִינְנוּ יוֹדֵעַ מֶה וְלָמָּה קוּרִים לוֹ דְבָרִים אֵלּוּ,
אָבֵל כְּשִׁזּוּכָה וְיוֹדֵעַ, שֶׁכָּל מֶה שֶׁהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
עוֹשֶׂה עִמּוֹ — זֶה לְטוֹבָה, זֶה הָאֶרֶת הָעוֹלָם הֵבֵא בְּעוֹלָם
הַזֶּה, כְּמֵאמֶר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ד'):
כְּשֶׁאָדָם יוֹדֵעַ שֶׁכָּל מְאֻרְעוֹתָיו הֵם לְטוֹבָתוֹ, זֹאת
הַבְּחִינָה הִיא מֵעֵין עוֹלָם הֵבֵא; בְּזֶה שֶׁאָדָם יוֹדֵעַ שֶׁכָּל
אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלָיו, זֶה רַק לְטוֹבָתוֹ, זֶה מֵעֵין עוֹלָם הֵבֵא;
כִּי עַל עוֹלָם הֵבֵא נֵאמַר: "עֵינַי לֹא רָאִיתָ אֱלֹקִים זוֹלָתְךָ
יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לוֹ"; אִם אָדָם הֵיךָ יוֹדֵעַ מֶה זֶה רוּחַנִיּוֹת
אֱלֹקוֹת, וְאֵיךְ שֶׁהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְחַיֶּה וּמְהַיָּה וּמְקַיֵּם
אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְאֲשֶׁר אֵין לְאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם רַק
הִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמֶה שֶׁצָּרִיךְ יִבְקֹשׁ רַק מֵאֵתוֹ יִתְבַּרֵךְ,
הוּא הֵיךָ מְנַצֵּחַ לְאֶרֶךְ כָּל יְמֵי חַיָּיו. וּמִדּוּעַ, אִם-כֵּן, אָנוּ
רוֹאִים, שֶׁבְּנֵי-אָדָם מְסֻתָּבְבִים מְתַסְּפָלִים, שְׂבוּרִים
וְרְצוּצִים וּבְדַכְּאוֹן? כִּי הָאִמוּנָה שֶׁלָּהֶם רוֹפֶפֶת וְחֻלְשָׁה
מְאֹד. וְכִיצַד יוֹדְעִים אִם הָאִמוּנָה אֵיתָנָה אִם לֹא? כְּפִי
הַתְּפִלָּה שֶׁאָדָם מְתַפְּלֵל אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ; כִּי הַמְּאֲמִין
הָאֱמֵתִי, שֶׁמְאֲמִין שֶׁהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֶה, תְּמִיד
יְדַבֵּר אֵלָיו. וְזֶהוּ שֶׁאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א',
סִימָן סב): אִם אָדָם הֵיךָ מְאֲמִין בְּאִמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכָּת,

שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה אִתּוֹ, עִמּוֹ וְאַצְלוֹ, וְהוּא
 יִתְבָּרַךְ מְלֵא כֹל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְעוֹמֵד עַל יָדוֹ בְּשַׁעַת
 הַתְּפִלָּה וְשׁוֹמֵעַ הַתְּפִלָּה, בּוֹדֵאי הִיא מִתְפַּלֵּל בְּהִתְלַהְבוֹת
 גְּדוֹלָה, וְהִיא מְדַקְדֵק מְאֹד לְכוּן אֶת דְּבָרָיו. וּבְשִׁבִיל
 שְׂאֵדָם אֵינוֹ יוֹדֵעַ אֶת זֹאת בִּידְיָעָה בְּלֵב שָׁלֵם, בְּשִׁבִיל
 זֶה אֵינוֹ מִתְלַהֵב כָּל-כָּף, וְאֵינוֹ מְדַקְדֵק כָּל-כָּף, כִּי הַפֶּל
 בָּא מִחֲסֻרוֹן הָאֱמוּנָה; כִּי הַמֶּאֱמִין הָאֱמֵתִי, שִׁיּוֹדֵעַ
 שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה אִתּוֹ, תָּמִיד יִדְבֵּר אֵלָיו
 יִתְבָּרַךְ בְּשִׁפְתַי הָאֵם שְׁלוֹ. וּבְרַגְעַ שְׂאֵדָם חֲזָק, וְכָל מֵה
 שְׁנֵאָרַע לוֹ בּוֹרַח אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, הוּא הַמְּנַצֵּחַ. לְזֹאת, בְּנֵי
 וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! "מִי הַמְּנַצֵּחַ" בְּזֶה הָעוֹלָם? מִי שֶׁחֲזָק
 בְּאֱמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאַף שְׂרוּאִים צְדִיק וְרַע לוֹ
 וְרָשָׁע וְטוֹב לוֹ, עִם כָּל זֹאת אֵין לוֹ שׁוּם קִשְׂיָה, אֲלֵא
 יוֹדֵעַ שֶׁזֶה מְנַפְּלָאוֹת תְּמִים דְּעִים, שִׁישְׁנָם הַרְבֵּה דְּבָרִים
 שְׂאֵדָם אֵינוֹ מְסַגֵּל לְהַבִּין בְּשִׁכְלֵי הַקִּטְוִן שְׁלוֹ. כִּי אִם הִיא
 יוֹדֵעַ וּמַבִּין בְּשִׁכְלוֹ הַקִּטְוִן, אֲזִי לֹא הִיא בְּגֵדֵר אֲנוּשֵׁי
 כָּלֵל, וְהִיא יוֹצֵא מִגֵּדֵר אֲנוּשׁ וְנֹעֶשֶׂה מִלְּאָף, כִּי כָּל זְמַן
 שְׂאֵדָם מְלַבֵּשׁ בְּלָבוֹשׁ גְּשָׁמִי וְחֲמָרִי, וּמְעַטֵּף בְּצִמְצוּם
 אַחַר צִמְצוּם. וּבְכַרְט כְּשֶׁחֲטָא, אֵינוֹ יָכוֹל לְהַבִּין
 בְּרוּחָנִיּוֹת אֱלֹקוֹת, כְּמֵאֲמַר רַבֵּנוּ ז"ל (סֵפֶר הַמִּדּוֹת, אוֹת אֱמוּנָה,
 סִימָן כב): הַפֶּשַׁע שֶׁל הָאָדָם מְכַנֵּס כְּפִירוֹת לְאָדָם; כְּפִי
 שְׂאֵדָם חוֹטָא, כֵּן נִכְנָסֶת בּוֹ כְּפִירָה, כְּמֵאֲמַר הַנְּבִיא (ישַׁעְיָה
 נט, ב): "כִּי אִם עֲוֹנֹתֵיכֶם הִיוּ מְבִדְלִים בֵּינְכֶם לְבֵין

אֱלֹהֵיכֶם, וְחַטָּאתֵיכֶם הִסְתִּירוּ פָּנִים מִכֶּם מִשְׁמוֹעַ";
 כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא, הוּא עוֹשֶׂה מְחִיצָה בֵּינוּ לְבֵינוּ יִתְבַּרְךָ,
 וְקָשָׁה לוֹ לְהִבִּין רוּחַנִיּוֹת אֱלֹקוֹת, קָשָׁה לוֹ לְהִבִּין לְמָה
 אֵלֹהֵי הָרְשָׁעִים הִשִּׁיגוּ חֵיל, וְאֵלֹהֵי הַצְּדִיקִים הִדְבּוּקִים בּוֹ
 יִתְבַּרְךָ, עוֹבֵר עֲלֵיהֶם מֵה שְׁעוֹבֵר. אָבֵל אִם אָדָם יוֹדֵעַ,
 שֵׁישׁ דְּבָרִים שָׂאִין יְכוּלִים לְהִבִּין — עוֹבֵר עַל הַכֹּל.
 כְּמוֹ שֶׁאֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן סד),
 שְׁבִשְׁבִיל זֶה נִקְרָאִים עִם יִשְׂרָאֵל עֲבָרִיִּים, שְׁעוֹבְרִים מִן
 הָעֵבֶר אֶל הָעֵבֶר עַל-יְדֵי אֲמוּנָה. כְּשֶׁאָדָם מֵאֲמִין
 בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּאֲמוּנָה פְּשׁוּטָה, וְיוֹדֵעַ וְעַד שֶׁכָּל
 מֵה שְׁעוֹשֶׂה עִמוֹ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, זֶה רַק לְחֹסֵד
 וְלִרְחֻמִּים, אָדָם זֶה עוֹבֵר עַל הַכֹּל. וְאֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל
 (לְקוּטֵי-מֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן נה): כִּי־צַד יְכוּלִים לִרְאוֹת
 בְּמַפְלְתָם שֶׁל הָרְשָׁעִים, שֶׁהֵם עֲכָשׁוּ מְצַלִּיחִים? דִּיקָא
 עַל-יְדֵי שְׁמֹסֶתֶתֶרִים בְּסִתֵּר צֵל כִּנְפֵיו יִתְבַּרְךָ; שֶׁאָדָם
 מִסְתִּיר עֲצָמוֹ אֶצֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאִז אֵין לוֹ כְּבֹר
 שׁוּם קְשִׁיוֹת עָלָיו יִתְבַּרְךָ, כִּי יוֹדֵעַ שֶׁכָּל מֵה שְׁעוֹשֶׂה
 הַבוֹרָא יִתְבַּרְךָ שָׁמוֹ, זֶה בְּצֹדֵק וּבְמִשְׁפָּט, בְּחֹסֵד
 וּבִרְחֻמִּים, כְּמוֹ שֶׁאֹמֵר דָּוִד הַמֶּלֶךְ (תְּהִלִּים קמח): "צְדִיק
 הוֹי"ה בְּכָל דְרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל מַעֲשָׂיו". לְזֹאת, בְּנֵי
 וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! "מִי הַמְנַצֵּחַ?" מִי שֶׁחֹזֵק בְּאֲמוּנָה
 פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבַּרְךָ. וְאֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (מִכּוֹת כד):
 בָּא חֲבִקוּק וְהֶעֱמִידֵן עַל אַחַת, שְׁנֵאֲמַר (חֲבִקוּק ב): "וְצְדִיק

בְּאִמוּנָתוֹ יַחֲיֶה" ; כָּל הַיְהוּדוֹת עוֹמְדֹת עַל עַמּוּד אֶחָד — אֲמוּנָה. וּמוֹבָא בְּזֵהָר (בְּהַקְדָּמָה ז'), שְׁחִבְּקוּק הַנְּבִיא נוֹלֵד בְּזִכּוֹת בְּרִכְתּוֹ שֶׁל אֱלִישַׁע הַנְּבִיא, אֲזִי הוּא רָאָה מַה זֶה אֲמוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמַהִי תַפְלָה אֵלָיו יִתְבַרֵךְ, בְּעִבּוּר זֶה הֶעֱמִיד אֶת כָּל הַיְהוּדוֹת עַל עַמּוּד אֶחָד, וְהוּא: אֲמוּנָה. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! אִם אַתֶּם רוֹצִים לְנַצַּח בְּחַיִּיכֶם, תִּשְׁתַּדְּלוּ מְאֹד מְאֹד לְהִתְחַזֵּק בְּאֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבַרֵךְ, וּתְדַבְּרוּ אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּתְבַקְּשׁוּ מִמֶּנּוּ כָּל אֲשֶׁר אַתֶּם צָרִיכִים, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֶה אֶתְנוּ עִמָּנוּ וְאַצְּלֵנוּ. וּבְרַגַע שֶׁאַדָּם מִחֲדִיר בְּעֶצְמוֹ יִדְיַעוֹת אֱלֹהִים, אֵינּוּ צָרִיךְ אֶף אֶחָד וְכֵן אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְלְהַפְּךָ — חֲסֵרוֹן אֲמוּנָה, אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ז'), זֶה הַגְּלוּת הַכִּי גְדוֹלָה. וְכֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (שֶׁבֶת קִיט'): לֹא חֲרָבָה יְרוּשָׁלַיִם אֶלָּא בְּשִׁבִיל שֶׁפָּסְקוּ מִמֶּנָּה אֲנָשֵׁי אֲמָנָה. בְּרַגַע שֶׁנִּפְסְקָה הָאֲמוּנָה — יְרוּשָׁלַיִם חֲרָבָה. יְרוּשָׁלַיִם אֲשֶׁר הִיא בִּירַת יִשְׂרָאֵל, וְשֵׁם הָיָה בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, מְקוֹם גְּלוּי שְׁכִינָה לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, כִּי מִבֵּית-הַמִּקְדָּשׁ יֵצֵא הָאוֹר לְכָל הָעוֹלָם, וְזֶהוּ הָאוֹר אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ, אֲבָל כִּיּוֹן שֶׁפָּסְקוּ בָּהּ אֲנָשֵׁי אֲמוּנָה — חֲרָבָה יְרוּשָׁלַיִם. לְזֹאת אִם רוֹצִים לְנַצַּח בְּמִלְחָמָה נֶגֶד הַמְּסִיתִים וְהַמְּדִיחִים, הָעַרְב־רַב, שֶׁהִתְפַּשְׁטוּ עַל כָּל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְכָל כְּפוֹנְתָם "לְהַשְׁפִּיחַם תּוֹרְתָךְ

וְלַהֲעִבְרָם מִחֻקֵי רְצוֹנָךְ", עֵקֶר הָעֵצָה רַק לְחַזֵּק אֶת עַם יִשְׂרָאֵל בְּשָׁעָה זוֹ בְּאֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, לְחַזֵּק, לְעוֹדֵד וּלְשַׂמַּח אֶת נַשְׂמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּלְהַחְדִּיר בָּהֶם אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּלְגַלּוֹת לְכֻלָּם, אִם אַתֶּם רוֹצִים לְרֹאוֹת יְשׁוּעָה — תִּפְּנוּ רַק אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲשֶׁר רַק הוּא הַכֶּתֶבֶת הַיְחִידָה, שְׂבֵה יְכוּלִים לְהוֹשִׁיעַ. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! מִי שֵׁישׁ לוֹ אִיזוֹ צָרָה, אוֹ שְׂרוּי בְּדַכְּאוֹן וּבְמַרְירוֹת, אוֹ זְקוּק לְאִיזוֹ יְשׁוּעָה, הָעֵצָה הַיְחִידָה: שְׂיַלֵּךְ לְשַׁעַר הַשָּׁמַיִם, אוֹ יֵלֵךְ לְקַבְּרֵי הַצַּדִּיקִים, אוֹ יֵלֵךְ לְשָׂדֵה אוֹ לְיַעַר, וַיִּפְתַּח פִּיו, וַיְדַבֵּר אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּשִׁפְתַי הָאֵם שְׁלוֹ, וַיִּבְקֹשׁ כָּל אֲשֶׁר צָרֶיךָ מִקּוֹנֹי, וְעַל-יְדֵי-זֶה יוֹשִׁיעַ.

ב.

מי המנצח? מי שתמיד שמח

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! "מִי הַמְּנַצֵּחַ" בְּזֶה הָעוֹלָם?
 מִי שֶׁהוּא תָּמִיד בְּשִׂמְחָה. כְּשֶׁאָדָם אֵינוֹ מְנִיחַ לְעֲצָמוֹ
 לְפַל, אֶף שְׁעוֹבְרִים עָלָיו בְּחַיִּים כָּל מִינֵי מַשְׁבָּרִים
 וּגְלִים, שְׁלֹא תֵאָר וְשַׁעַר כָּלָל, עִם כָּל זֹאת, אִם מִחֻזֵּק
 מְעַמָּד, וְשֵׁשׁ וְשִׂמַּח וְלֹא נוֹתֵן שְׂאֵף אֶחָד יוֹכַל לְשַׁבְּרוֹ,
 הוּא הַמְּנַצֵּחַ. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! אִם אַתֶּם
 רוֹצִים לְנַצֵּחַ בְּזֶה הָעוֹלָם, עֵקֶר הָעֵצָה — רַק שִׂמְחָה;

להשתדל להיות תמיד שמח. ורַבֵּנוּ ז"ל אומר (ספר המדות, אות שמחה, חלק ב', סימן א'): מי ששמח תמיד — על-ידי-זה הוא מצליח; כי על-ידי שאדם שש ושמח, אומר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן י'), נתרַחַב לו המַח וְהַדַּעַת; וּבְרַגַע שֵׁשׁ לְאָדָם רַחְבוֹת הַמַּחִין, הַגְּדֵלַת הַדַּעַת, אֲזוּ יֵשׁ לוֹ יִשׁוּב הַדַּעַת אֲמַתִּי, וְיִוָּדַע אִיךָ לְהִתְחַזֵּק בַּמַּצָּבִים הַכִּי קָשִׁים בַּחַיִּים. כִּי עֲלֵיכֶם לְזַכֵּר, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, אֶת הַכָּלָל הַזֶּה: "לא כל מה שרוצים — מקבלים, ולא כל מה שמקבלים — רוצים"; חיי האדם אינם הולכים חלק בדיוק כפי שרוצה. אדם רוצה דברים רבים, ומקבל בדיוק ההפוך, וזה גורם לו לאכזבות, ונכנס בדכאון, במרירות ובשברון לב, עד שנעשה עני. ומה המשמעות של עניות? אומרים חכמינו הקדושים (גדרים מא): אין עני אלא בדעת; וכמאמרם ז"ל (שם): דעת קנית — מה חסרת? דעת חסרת — מה קנית? שלמות האדם היא לקנות לעצמו דעת, ואיזו דעת? "אתה הראת לדעת כי הוי"ה הוא אלהים, אין עוד מלבדו" (דברים ד). כשאדם מכניס בעצמו דעת זו, הוא תמיד שמח, ומרגיש אור ורוחני, זיו וחיית ודבקות הבורא יתברך שמו, שזה רוח-הקדש, ששופע עליו אור אלקי, כמאמרם ז"ל (ירושלמי ספח ה, א): אין רוח הקדש שורה, אלא על לב שמח. לזאת, בני ובנותי היקרים! "מי המנצח" בזה העולם? מי שתמיד שמח. ואף

שְׁעוֹבְרִים עָלָיו כָּל מִינֵי מַשְׁבְּרִים וְגַלִּים, כָּל מִינֵי יִסּוּרִים, כָּל מִינֵי אֲכֻזּוֹת בְּחַיֵּי הַיּוֹם-יּוֹם, עִם כָּל זֹאת אֵינָנוּ מְתִיאֵשׁ מִחַיֵּינוּ, אֲדַרְבָּה! הוּא עוֹשֶׂה כָּל מִינֵי פְּעֻלוֹת שְׁבַעְעוֹלָם לְהַחֲזִיק מֵעַמָּד. וְלֹא רַק הוּא מְחַזֵּק מֵעַמָּד, אֲלָא מְחַזֵּק וּמְעוֹדֵד וּמְשַׁמַּח אֶת אַחֲרִים, וּבִזְהָ מֵרָאָה שְׂזָכָה לְשִׁלְמוֹת הַדַּעַת וּלְהַגְדִּילָת הַדַּעַת. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיִּקְרִים! עֲשׂוּ כָּל מִינֵי פְּעֻלוֹת שְׁבַעְעוֹלָם לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה עוֹד הַיּוֹם, וְאֵל תִּדְחֹו אֶת הַשְּׂמִחָה מִיּוֹם לַיּוֹם, כִּי כִּף אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (תַּנְחוּמָא שְׁמִינֵי ב'): אֵין הַשְּׂמִחָה מִמְתַּנְת לְאָדָם, לֹא כָּל מִי שְׂשִׁמַּח הַיּוֹם, שְׂמַח לְמַחֵר; כִּי אִף אֶחָד לֹא יוֹדֵעַ מַה יִּלְד יוֹם. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיִּקְרִים! אִם רְצוֹנְכֶם לְנִצָּחַ בְּזֶה הָעוֹלָם, וְאַרְח חַיִּיכֶם יִלְכוּ בְּמִישׁוֹר, תִּשְׁתַּדְּלוּ לְהִיּוֹת רַק בְּשִׁמְחָה, וְתַעֲשׂוּ כָּל מִינֵי מְאֲמָצִים שְׁבַעְעוֹלָם לְהִיּוֹת שְׂשִׁים וּשְׂמִיחִים, וְאִף שְׂמָאד מְאֹד קָשָׁה לָכֶם, כִּי אֵין עוֹד דְּבַר שְׂבָא לְאָדָם קָשָׁה כְּמִדַּת הַשְּׂמִחָה; כִּי טַבַּע הָאָדָם — שְׂנוּפֵל לְעַצְבוֹת וְעַצְלוֹת, כְּפִי הַיִּסּוּרִים שְׁעוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד: חוֹבוֹת, אֵי שְׂקָט, דְּאֲגוֹת הַפְּרָנְסָה וְכוּ' וְכוּ', וְעִם כָּל זֹאת אָדָם אֵינוֹ נוֹתֵן לְעַצְמוֹ לְפַל, אֲלָא מְחַזֵּק עַצְמוֹ בְּשִׁמְחָה, וְכֵן מְחַזֵּק אֶת אַחֲרִים בְּשִׁמְחָה — הוּא הַמְּנַצֵּחַ. וְזֶהוּ שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (אֲבוֹת ג, יב): הֵוִי מְקַבֵּל אֶת כָּל הָאָדָם בְּשִׁמְחָה; אֵין זֶה מְסַפִּיק שְׂאֵתָה שְׂמַח, אֲלָא תִּשְׁמַח אֶת אַחֲרִים.

וְזֶה סִימָן שְׂאָדָם מָלֵא שְׂמֵחָה. וּכְדָגְמַת פְּלִי, אֲשֶׁר
 מְמַלְאִים בּוֹ מַיִם, מֵאִין יוֹדְעִים, שֶׁהַפְּלִי מָלֵא עַד תָּם?
 אִם עוֹלָה עַל גְּדוּתָיו וְנִשְׁפָּף לַחוּץ, בְּסִימָן שֶׁהַפְּלִי מָלֵא.
 כֵּן הַדְּבָר, מֵאִין אָנִי יוֹדֵעַ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, שֶׁזִּכְיָתֶם
 כָּבֵד לְהִיּוֹת שְׂמֵחִים וְעֲלִיזִים, אַף שְׂעוּבָרַת עֲלֵיכֶם
 מְרִירוֹת, עֲגַמַת נֶפֶשׁ, צָרוֹת וְיִסּוּרִים? אִם תִּזְכּוּ לְחִזֵּק גַּם
 אַחֲרַיִם, וּתְשַׂמְחוּ וּתְעוֹדְדוּ כָּל מֵינֵי שְׂבוּרֵי לֵב, כָּל מֵינֵי
 בְּעֵלֵי יִסּוּרִים, סִימָן שְׂאָתֶם מְלֵאִים שְׂמֵחָה. אֲבָל כָּל זְמַן
 שְׂאִינְכֶם יְכוּלִים לְשַׂמַּח אַחֲרַיִם, סִימָן שְׂאֲצִלְכֶם חֲסֵרָה
 עֲדִין הַשְׂמֵחָה. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! "מִי הַמְּנַצֵּחַ"
 בְּזֶה הָעוֹלָם? מִי שְׂזוּכָה לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשְׂמֵחָה, וּמְשַׂמַּח
 גַּם אַחֲרַיִם. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (אֲבוֹת, פָּרָק ד'):
 אֵיזְהוּ עֲשִׂיר? הַשְּׂמַח בְּחֶלְקוֹ; שְׂזוֹ הַשְּׂמֵחָה הֵכִי גְדוּלָה,
 שְׂאִינְנֵי צָרִיף כְּלוּם, אֲלָא מַה שְּׂיֵישׁ לִי — אָנִי שְׂמַח בּוֹ.
 וְזֶה — עַל-יְדֵי שְׂבִטָל וּמִבְטָל לְגַמְרֵי לְאִין סוּף בְּרוּף
 הוּא. וּכְדַבְרֵי הַתַּנָּא (אֲבוֹת ב, ד): "בְּטָל רְצוֹנָךְ מִפְּנֵי רְצוֹנוֹ,
 כְּדֵי שְׂיִבְטָל רְצוֹן אַחֲרַיִם מִפְּנֵי רְצוֹנָךְ"; כְּשֶׂאָדָם מְבִטָל
 עֲצָמוֹ לְגַבֵּי עֲצָם עֲצָמִיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְנִכְלָל בּוֹ
 יִתְבָּרַךְ, וְאִינוֹ רוֹצֵה כְּלוּם רַק אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲזִי
 מִמִּילָא כְּלָם מִתְבְּטָלִים אֵלָיו וְעוֹזְרִים לוֹ. וְזֶהוּ שְׂכָתוֹב
 אֲצֵל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: "עֲזוּ וְחִדְוָה בְּמִקּוֹמוֹ" (דְּבָרֵי
 הַיָּמִים-א טו, כז); אֲצֵלוֹ יִתְבָּרַךְ שְׂרוּיָה תָּמִיד הַשְּׂמֵחָה.
 לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! "מִי הַמְּנַצֵּחַ" בְּזֶה הָעוֹלָם?

מי שתמיד שמח. ולכן תעשו כל מיני פעולות שבעולם,
 להיות תמיד רק שמחים ועליזים, ובכל המצבים הכי
 קשים אל תתנו שישברו אתכם, כי העצבות והדכאון
 לא יביאו אתכם לשום דבר, רק אל השאול תחתית
 ומתחתיו, לא-כן אם אדם שמח, הוא ממשיך על עצמו
 אור וזיו וחיות ודבקות הבורא יתברך שמו. וכמובא
 בזהר הקדוש (זהר שמות קפד): חדנא דבר נש משיך לגביה
 חדנא עלאה; השמחה של האדם ממשיכה על עצמה
 שמחה מכל העולמות העליונים. ועקר השמחה שאדם
 צריך לשמח, זהו רק עם שמחת יהדותו, שזכה להברא
 מזרע ישראל, ולא עשני גוי, אשר זו השמחה עולה על
 כל השמחות; כי כל שמחה עדין היצר יכול לשבר את
 האדם ומוצא בה חסרונות, אבל בזה שאדם שש ושמח
 שנברא מזרע ישראל, שמחה זו נשארת עם האדם
 תמיד, וזו שמחה אין סופית. לזאת אומרים חכמינו
 הקדושים (תנא דבי אליהו רבה, פרק יח): אמר להם הקדוש-
 ברוך-הוא לישראל: בני, וכי שמחה יש לו לאדם? אלא
 בדברי תורה בלבד, או כל המשמח בכסף וזהב, מה
 שמחתו בהם לאחר מיתה? אבל אתם, בני, באו שמחו
 עם התורה שמחה שלמה, כדרך שאני משמח בכם; כי
 אם אדם שש ושמח עם הבלי העולם הזה, אשר הם
 דברי שטות, זה עובר, כי הנה אדם כאן, ומחר איננו.
 אף מה נשאר עם האדם לנצח? התורה שזכה ללמד

והמצוות שזכה לקיים. לזאת, בני ובנותי היקרים! "מי המנצח" בזה העולם? מי שתמיד שמח, ואינו נותן לעצמו לפל, ומשמח ומעודד את אחרים, אשר שמחה זו עולה על כל השמחות. ואין עוד שמחה גדולה מזו, שאדם זוכה לשמח את אחרים; כי, בעוונותינו הרבים, אנחנו עדים, שעוברים על בני-אדם כל-כף הרבה משברים וגלים, מסתובבים רוקים ורוקות, מסתובבים זוגות בלי שלום-בית, ישנם אשר לא זכו לילדים, משפחות שורות בעניות ובדחקות, ואין להם שום נחת בחייהם, הילדים מפרעים ומפריעים, פראי אדם וכו', או אין שלום לאדם עם קרוביו וידידיו, אשר כל זה שובר אותו לגמרי, וכשבא בר ישראל ומשמח ומחזק ומעודד את נשמות ישראל, זה יקר מאוד אצלו יתברך. לזאת, בני ובנותי היקרים! תעשו כל מיני פעולות שבעולם לשמח את נשמות ישראל, ובזה שאתם תהיו שמחים, ותשמחו את שאר נשמות ישראל, תהיו המנצחים נצחון נצחי.

.ג.

מי המנצח? מי שמקיים את המצוות

בני ובנותי היקרים! "מי המנצח?" מי שמקיים את המצוות של הקדוש-ברוך-הוא. כי אין עוד דבר גדול

יותר כמי שמקיים את רצונו יתברך. הקדוש-ברוך-הוא נתן לנו רמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה, כנגד רמ"ח איברי האדם ושס"ה גידיו, אם אדם מקיים מצוות עשה, הוא מחיה את האיבר שהוא כנגד המצוה הזו, ואם אדם נזהר לא לעבור על לאו, הוא ממשיך חיות על הגיד הזה שפנגד ה'לא תעשה'. ואומרים חכמינו הקדושים (שוחר טוב משלי לא): בני ישראל נצטוו על רמ"ח מצוות עשה כנגד האיברים; כל איבר ואיבר אומר לאדם: בקשה ממך תעשה בי מצוה. וכן אומרים חכמינו הקדושים (מדרש אגדה), שיש שס"ה לא תעשה כנגד השס"ה ימים שיש בשנה, שכל יום ויום צועק לאדם: אל תעשה בי עברה, אל תעבור בי את הרצון של הקדוש-ברוך-הוא. לזאת, בני ובנותי היקרים! "מי המנצח" בזה העולם? מי שמקיים את מצוותיו יתברך, פי המצוות הן רצונו יתברך, ובזה שיהודי זוכה לשמר שבת, ממשיך על עצמו אור וזיו וחיות ודבקות הבורא יתברך שמו, וזוכה לעשירות נפלאה, כמו שאומרים (בראשית רבה, פרשה יא, סימן א'): "ברכת הוי"ה היא תעשיר" — זו ברכת שבת; וכתוב בזהר (יתרו פח): שכל הברכות בששה ימים — נמשכות מהשבת; אם אדם זוכה ושומר שבת, והוא בשמחה כל השבת, על-ידי-זה נשפעת עליו פרנסה בשפע בששת ימי המעשה. לזאת, בני ובנותי היקרים! "מי המנצח?" מי שמקיים את

מְצוּוֹתָיו יִתְבַּרְךְ. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (שְׁמוֹת רַבָּה, פְּרָשָׁה לַב, סִימָן ו'): עוֹשֶׂה אָדָם מְצוּה אַחַת, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוּא נוֹתֵן לוֹ מְלֶאכֶת אֶחָד, עוֹשֶׂה שְׁתֵּי מְצוּוֹת — נוֹתֵן לוֹ שְׁנֵי מְלֶאכֶת, עוֹשֶׂה הַרְבֵּה מְצוּוֹת — נוֹתֵן לוֹ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חֲצִי מִחֲנֹהוּ. כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם עוֹבְרִים עַל הָאָדָם מְשַׁבְּרִים וְגַלִּים, וְכָל-כֶּף נֶעְלָם מִמֶּנּוּ אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרְךְ, וְעַם כָּל זֹאת אָדָם מִתְגַּבֵּר וּמְקַיֵּם אֶת מְצוּוֹת הַבּוֹרָא, בְּזֶה הוּא בּוֹרָא מְלֶאכֶת חֲדָשִׁים בְּכָל פַּעַם, וְנִשְׁמַר מִכָּל מִינֵי הַזְּקוּת. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! עֶקֶר הַשְּׁלֵמוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם לְנִצְחָת אֶת הַמְּלַחְמָה, לְעֵבֶר אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה בְּשָׁלוֹם, בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה, בְּדַבְּקוֹת הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךְ שְׁמוֹ, זֶה רַק עַל-יְדֵי קִיּוֹם הַמְּצוּוֹת, לְהַרְבּוֹת בְּמְצוּוֹת. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (קְדוּשִׁין לַט'): כָּל הָעוֹשֶׂה מְצוּה אַחַת, מִיִּטִּיבִין עִמּוֹ וּמְאַרִיכִין לוֹ יָמָיו, וְנוֹחַל אֶת הָאָרֶץ; אִם הָיוּ בְּנֵי-אָדָם יוֹדְעִים מַה זֶה מְצוּה, הָיוּ גּוֹזְרִים מְאֹד מְאֹד, כְּמֵאמָרָם ז"ל (סוֹטָה ג'): כָּל הָעוֹשֶׂה מְצוּה בְּעוֹלָם הַזֶּה, מְקַדְּמָתוֹ וְהוֹלֵכֵת לְפָנָיו בְּעוֹלָם הַבָּא. סוֹף כָּל סוֹף לֹא נִשְׁאַר פֶּה לְנִצְחָת, יְבוֹא הַיּוֹם וְהַשָּׁעָה וְהָרַגַע שֶׁנִּצְטָרַף לְעֹזֵב אֶת זֶה הָעוֹלָם, וּמִי יִלְוֶה אוֹתָנוּ? רַק אֵלֵינוּ הַמְּצוּוֹת שֶׁזָּכִינוּ לַעֲשׂוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! מִי הַמְּנַצֵּחַ בְּזֶה הָעוֹלָם? מִי שֶׁעוֹשֶׂה וּמְקַיֵּם אֶת הַמְּצוּוֹת שֶׁל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְעֶקֶר שְׁלֵמוֹת קִיּוֹם הַמְּצוּוֹת, אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל

(לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן כד), שְׁיִהְיֶה מִתּוֹךְ שְׂמֻחָה, כִּי כְּשִׂמְךָ אֶת הַמְצוּוֹת בְּשִׂמְחָה, זֹכֶה לְנִתְקַע עֲצָמוֹ לְמַעַל מִנְפְּשֵׁיךָ, רוֹחֵץ וְנִשְׂמָתִין, שְׂזֶה עוֹלָם הַעֲשִׂיָּה, הַבְּרִיאָה, הַיְצִירָה, וְנִמְשָׁךְ עַד עוֹלָם הָאֲצִילוֹת. וְזוֹ עֵקֶר גְּדֻלָּתוֹ וּמַעֲלָתוֹ, עַד שְׂזֹכֶה לְהַרְגִּישׁ טַעַם וְזִיו וּדְבָקוֹת בַּחַיִּים. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! "מִי הַמְּנַצֵּחַ" בְּזֶה הָעוֹלָם? מִי שְׂמֻכָּם אֶת מְצוּוֹתֵי יְתָבְרָךְ, וְאֵינוֹ מִתְבַּיֵּשׁ מֵאֶף אֶחָד, אֲלֹא גָּאָה עִם הַצִּיצִית וְהַתְּפִלִּין שְׁלוֹ, עִם הַזָּקֵן וְהַפְּאוֹת שְׁלוֹ, עִם הַשֶּׁבֶת שְׁלוֹ, וְאֵינְנוּ מִתְבַּיֵּשׁ מִשׁוֹם בְּרָיָה. וּבְאַמֶּת מִמִּי יֵשׁ לָנוּ לְהַתְבַּיֵּשׁ? מִגּוֹי מְלַכְלֵךְ, טָמֵא מְטֵמָא, אוֹ מִמְּסִיתִים וּמְדִיחִים וְכוּ', הֵיִשׁ שְׂטוֹת גְּדוֹלָה מְזוּ? לְזֹאת "מִי הַמְּנַצֵּחַ"? בְּזֶה הָעוֹלָם? מִי שְׂמֻכָּם מְצוּוֹת, מִי שְׂמַחֲנֶךָ בְּנֵי וּבְנוֹתֵיךָ לְמְצוּוֹתֵיךָ יְתָבְרָךְ, לְזֹאת תַּעֲשׂוּ כָּל מִינֵי פְּעֻלוֹת שְׂבַע עוֹלָם לְקִיָּם אֶת מְצוּוֹתֵיךָ יְתָבְרָךְ. וְתִדְעוּ לָכֶם שְׂחַכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (בְּרֻכּוֹת נז): אֲפֹלוּ רִיקָנִים שְׂבָךְ מְלָאִים מְצוּוֹת כְּרַמּוֹן; אֲסוּר לְהַתִּיאֵשׁ כְּאֵלוֹ אֵינְנֵי שְׂוֶה לְשׁוֹם דְּבָר, וְאֵנִי רְחוֹק מִמְּצוּוֹת, כִּי כָּל יְהוּדֵי מְלָא מְצוּוֹת. וְאִם נִתְבּוֹנֵן בְּגְדֻלַּת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, נִרְאֶה שְׂכָל יְהוּדֵי בְּלֵי יוֹצֵא מִן הַכָּל מְלָא מְצוּוֹת, וְאֵין לְעַם יִשְׂרָאֵל מֵה לְהַתְבַּיֵּשׁ מֵאֶף בְּרָיָה בְּעוֹלָם, כִּי כָּלֵם צְדִיקִים, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (יִשְׁעִיָּה ס'): "וְעַמּוֹ כָּלֵם צְדִיקִים"; כָּלֵם קְדוּשִׁים וְטַהוּרִים, אֵין לְהַקְּדוּשׁ-כְּרוּךְ-הוּא לְהַתְבַּיֵּשׁ בְּנִשְׂמוֹת

ישראל שֶׁעָבְרוּ שׁוֹאָה רוֹחֵנִית וְגִשְׁמִית, וְעַדִּין מְחֻזְקִים
בְּמִצְוֹת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. עַדִּין מְחֻנְכִים בְּגִיָּהם
וּבְנוֹתֵיהֶם לְקִיּוֹם הַמִּצְוֹת. אִיזָה שְׂבַח לְעַם יִשְׂרָאֵל,
שֶׁעַדִּין מְתַחֲזְקִים בַּמִּצְוִיּוֹת הַכִּי קָשִׁים שְׁעוֹבָרִים עַל כָּל
אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶם. וְעַם כָּל זֹאת מוֹסְרִים נַפְשָׁם וּמֵאֲמִינִים
בו יתְּבַרֵךְ, שֶׁזֶּוּ הַמִּצְוָה הַכִּי גְדוֹלָה. כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (הוֹרְיֹת
.ח): אִיזוּהִי מִצְוָה שֶׁשְׁקוּלָה כְּכֹל הַמִּצְוֹת? הֲגַי אֹמֵר
עֲבוּדָה זָרָה. בְּשָׁעָה שְׁכָל אַמּוֹת הָעוֹלָם מְתַגָּרִים בְּעַם
יִשְׂרָאֵל, בָּאִים הַמְּסִיּוֹן, יַמַּח שְׂמָם, וּמְסִיתִים וּמְדִיחִים
אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְעֹזֵב אֶת הַיְהוּדוּת, וְעַם כָּל זֹאת עַם
יִשְׂרָאֵל אֵינָם מְסַתְּפָלִים עֲלֵיהֶם, אֲדַרְבָּה! מְתַגָּבְרִים יוֹתֵר
וְיוֹתֵר, וּמְקִיָּמִים יוֹתֵר אֶת הַמִּצְוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה,
וְגֵאִים בְּזֶה שֶׁמְזַרַע יִשְׂרָאֵל הֵם, זֶהוּ הַנְּצַחֵן הַגְּדוֹל
בְּיוֹתֵר. כִּי "מִי הַמְּנַצֵּחַ?" מִי שֶׁמְקַיֵּם אֶת הַמִּצְוֹת.
לְזֹאת, בְּנִי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! תִּשְׁתַּדְּלוּ לְקַיֵּם אֶת כָּל
הַמִּצְוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה; כִּי כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה הִיא
תִּשְׂאָר אֶתְכֶם לְדוֹרֵי דוֹרוֹת וּלְנִצְחֵ-נִצְחִים. זְכוּת הַמִּצְוָה
שֶׁתַּעֲשׂוּ תִּאִיר לְפָנֵיכֶם תָּמִיד. אֲבָל הָעֶקֶר — לַעֲשׂוֹת
אֶת הַמִּצְוָה בְּשִׂמְחָה, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (וַיִּקְרָא רַבָּה, פָּרָשָׁה לֵד,
סִימָן ט'): לְמַדְתָּךְ תּוֹרָה דְּרַךְ אֶרֶץ, כְּשִׂיָּהָ אָדָם עוֹשֶׂה
מִצְוָה, יְהֵא עוֹשֶׂה אוֹתָהּ בְּלֵב שְׂמֵחַ. לְזֹאת, בְּנִי וּבְנוֹתֵי
הַיְקָרִים! "מִי הַמְּנַצֵּחַ"? מִי שֶׁמְקַיֵּם אֶת הַמִּצְוֹת
בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְאֵינָנו מְתַבִּישׁ מִשׁוּם בְּרִיָּה שֶׁבְּעוֹלָם,

וּמִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ. וְתָמִיד מְדַבֵּר אֶל
הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְתָמִיד שָׁשׁ וְשִׂמְחָה וּמְחִיָּה וּמְחִזֵּק אֶת
כָּל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל — הוּא הַמְּנַצֵּחַ; אֲשֶׁרֵי לוֹ בְּזֶה
הָעוֹלָם, וְאֲשֶׁרֵי לוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא!

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!